

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ГОЛЯМА КАМАРА

ДЕЛО AXEL SPRINGER AG срещу ГЕРМАНИЯ
(AXEL SPRINGER AG v. GERMANY)

(жалба № 39954/08)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

7 февруари 2012 г.

Това решение е окончателно, но може да подлежи на редакционни промени.

По делото Axel Springer AG срещу Германия,

Европейският съд по правата на човека, заседаващ в голям състав с членове:

Nicolas Bratza, *председател*,

Jean-Paul Costa,

Françoise Tulkens,

Josep Casadevall,

Lech Garlicki,

Peer Lorenzen,

Karel Jungwiert,

Renate Jaeger,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Mark Villiger,

Luis López Guerra,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Nona Tsotsoria,

Zdravka Kalaydjieva,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *съдии*,

и Michael O'Boyle, *заместник-секретар*,

след разисквания в закрити заседания на 13 октомври 2010 г. и на 7 декември 2011 г.,

постанови следното решение, прието на последно посочената дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Делото е образувано по жалба (№ 39954/08) срещу Федерална Република Германия, подадена в Съда по реда и при условията на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от акционерно дружество, учредено по германското право Axel Springer AG („дружество жалбоподател“) на 18 август 2008 г.

2. Като се позовава на член 10, дружеството жалбоподател обжалва наложена му забрана върху медийно отразяване на задържането под стража и на осъждането на добре известен актьор за престъпление, свързано с наркотици.

3. Първоначално жалбата е разпределена на Пето отделение на Съда (правило 52 § 1 от Правилника на Съда – „Правилникът“). На 13 ноември 2008 г. Камара на това отделение реши да уведоми правителството за жалбата. По силата на член 29 § 3 от Конвенцията в редакцията му към съответния момент, Камарата решава също така да

се произнесе едновременно и по допустимостта на жалбата, и по съществуване. На 30 март 2010 г. Камара с членове следните съдии: Peer Lorenzen, *председател*, Renate Jaeger, Karel Jungwiert, Rait Maruste, Mark Villiger, Mirjana Lazarova Trajkovska и Zdravka Kalaydjieva, както и Claudia Westerdiek, *секретар на отделението*, след като решава да обедини за общо разглеждане настоящата жалба с жалбите *Von Hannover c/y Германия* (№№ 40660/08 и 60641/08) във връзка с отказ на германските съдилища да издадат разпореждане, с която да се забрани всяка следваща публикация на две снимки, се десезира в полза на Голямата камара и ѝ предоставя разглеждането на делото, като никоя от страните не възразява срещу това (член 30 от Конвенцията и правило 72 [от Правилника]).

4. Членовете на Голямата камара са определени съгласно разпоредбите на член 26 §§ 2 и 3 от Конвенцията (понастоящем член 26 §4 и 5) и на правило 24 от Правилника на Съда. На 3 ноември 2011 г. изтече мандатът на Jean-Paul Costa като председател на Съда. В тази му длъжност встъпи Nicolas Bratza, който пое и функцията председател на Голямата камара по настоящото дело (правило 9 § 2). Jean-Paul Costa продължи да изпълнява функциите си на съдия и след изтичането на мандата си в съответствие с член 23 § 3 от Конвенцията и с правило 24 § 4 [от Правилника]. На заключителното заседание Lech Garlicki и Nona Tsotsoria, резервни съдии, заместват Rait Maruste и Christos Rozakis, които не могат да участват повече в разглеждането на делото (правило 24 § 3).

5. Председателят на Голямата камара реши да приложи разпоредбата на член 29 §3 преди Голямата камара с оглед жалбите да се разгледат заедно и по допустимост, и по съществуване. Той реши също така настоящото дело да бъде разгледано едновременно с цитираните по-горе дела *Von Hannover* (правило 42 § 2).

6. И дружеството жалбоподател, и правителството представят писмени становища по допустимостта на жалбата и по съществуването на делото. Правителството от своя страна депозира писмено становище по писмените съображения на дружеството жалбоподател.

7. Освен това са постъпили писмени становища от трети лица – следните неправителствени организации: Media Lawyers Association, Media Legal Defence Initiative, International Press Institute и World Association of Newspapers and News Publishers, които председателят допуска да участват в писмената процедура по делото (член 36 § 2 от Конвенцията и правило 44 §2). На страните се дава възможност да отправят реплика по тези становища (правило 44 §5).

8. Откритото заседание се проведе в Европейския съд по правата на човека в Страсбург, на 13 октомври 2010 г. (правило 59 §3).

Пред Съда се явяват:

а) *за правителството*

г-жа А. WITTLING-VOGEL, Федерално министерство на правосъдието, *агент,*
г-н С. WALTER, професор по публично право, *адвокат,*
г-жа А. VON UNGERN-STERNBERG, асистент,
г-н R. SOMMERLATTE, Федерална служба на културата,
г-н А. МААТСХ, съдия в Областен съд Хамбург, *консултанти;*

б) *за дружеството жалбоподател*

г-н U. BÖRGER, юрист, *адвокат,*
г-жа К. HESSE, юрист, *консултант.*

Съдът изслуша становища и отговорите на г-н Walter и г-н Börger на въпроси на съдиите.

След като Съдът прикани страните да предоставят допълнителна информация относно проведената от прокуратурата в Мюнхен пресконференция след задържането под стража на актьора X, страните представиха известен брой документи в тази връзка.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

9. Жалбоподателят е акционерно дружество със седалище в Хамбург. Той издава ежедневника *Bild*, вестник с голям тираж. Настоящото дело е свързано с публикуването във вестника на две статии за лицето X, много известен телевизионен актьор. В периода между май 1998 г. и ноември 2003 г. X играе ролята на главен комисар от полицията Y – героят от телевизионна филмова поредица, излъчвана вечер по частен телевизионен канал до 2005 г. До октомври 2004 г. са излъчени 103 епизода, в последните 54 от които X е в ролята на главен полицейски комисар Y. Средният телевизионен рейтинг на предаването е 18% (между 3 и 4,7 милиона зрители на епизод).

10. На 14 юни 2003 г. дружеството жалбоподател разкрива, че X е осъден за незаконно притежание на наркотици. След като получава предупреждение от X, то се задължава, под страх от парична санкция, да се въздържа занапред от публикуването на информация, че в дома на X са намерени четири грама кокаин, които той си изпратил по пощата от Бразилия и за притежанието на които е условно осъден на

лишаване от свобода с петмесечен изпитателен срок и му е наложена глоба от 5 000 евро (EUR).

A. Арестуването на X

11. Около 23:00 часа на 23 септември 2004 г. X е арестуван на Фестивала на бирата в Мюнхен (*Oktoberfest*) за притежанието на кокаин. Журналист от дружеството жалбоподател заявява с клетвена декларация (*eidesstattliche Versicherung*), че е попитала полицията на място дали X е арестуван и ако е така, по каква причина. Полицията потвърждава, че X е арестуван в шатрата Käfer като притежаващ кокаин, без да разкрива каквито и да са допълнителни детайли.

12. Според тази декларация журналистът се свързва с прокурор W. от прокуратурата към Областен съд Мюнхен I, отговарящ за връзките с пресата и иска от него информация. W. потвърждава, че X е арестуван в шатрата Käfer като притежаващ кокаин. Според W. преоблечени служители на полицията арестуват X, тъй като го забелязват да прави подозрително движение с ръката си на излизане от тоалетните. Служителите го обискират и след като установяват, че притежава плик, съдържащ 0,23 грама кокаин, го арестуват. Според W. арестът се извършва около 23:00 часа на 23 септември и понастоящем се провежда разследване въз основа на обвинително постановление.

B. Разглежданите статии

1. Първата статия

13. В изданието си от 29 септември 2004 г. ежедневникът вестник *Bild* на дружеството жалбоподател публикува следното водещо заглавие с главни букви на първата си страница:

„Кокаин! Главен комисар Y хванат на Фестивала на бирата в Мюнхен.“

Материалът, набран с обикновени букви, е със следното съдържание:

„Той излезе от мъжката тоалетна, притискайки подозрително нос си и беше арестуван! На Фестивала на бирата полицията хвана X (на ... години, главен комисар Y по телевизията) в притежание на малък плик с кокаин. Виж страница 12 за по-подробна информация.“

На страница 12 на ежедневника е поместено следното заглавие:

„Телевизионната звезда X, хваната в притежание на кокаин. Гевречета, халба бира [съдържаща един литър бира – *Maß*] и малко кока.“

Статията, набрана с обикновени букви, е със следното съдържание:

„Четвъртък вечер, 23:00 часа. На Фестивала на бирата се пиеше, вървеше парти, пееше се край масите. И се смъркаше.... В празничната шатра телевизионната звезда X (на ... години, чието истинско име е ...) излезе от мъжката тоалетна, притискайки нос си и привличайки вниманието на

служителите на полицията. Те обискираха звездния актьор от телевизионния сериал Y (от който до юни бяха излъчени 60 епизода в продължение на пет години). КОКАИН! X имаше в себе си пакет, съдържащ 0,23 грама кока и беше арестуван. Прокурор W. от Мюнхен каза на *Bild*: „Той правел подозрителни движения с ръка, притискайки носа си с пръсти. Това разбира се привлича вниманието на нашите служители. В момента тече разследване. Става въпрос обаче само за малко количество кокаин. W.: „Точно наред центъра на фестивала (*Wiesn*) – би могло да е и тютюн за смъркане, но нашите хора имат усет за тези неща...“. X вече е имал вземане-даване с правосъдието за притежание на наркотици. През юли 2000 г. главният комисар от телевизионния сериал вече е получил веднъж условна присъда лишаване от свобода с петмесечен изпитателен срок и е осъден също на две години пробация, както и му е наложена глоба от 5 000 EUR. Той е обвинен в незаконен внос на наркотици. При пътуване до Бразилия урежда да му бъдат изпратени четири грама кокаин до адреса му в Мюнхен. Пробацията му изтече преди две години. Количеството намерен наркотик в шатрата ... е пренебрежимо малко. Какво може да очаква актьорът? Според правен експерт, запитан от *Bild*: „Даже и срокът му за пробация да е изтекъл, предишното осъждане е неотдавна. X може да получи присъда за ефективно лишаване от свобода до шест месеца.“ А защо затвор? „Условната присъда лишаване от свобода очевидно не е оказала достатъчно възпиращо влияние върху X“. Вероятно актьорът е трябвало да даде косъм от косата си за експертиза. Всеки сантиметър от косата ще позволи на експерта да определи дали е приет кокаин и колко. Вчера X отказа да коментира. P.S: „Във всяка тоалетна кабина в шатрата има табели, на които пише: „Употребата на наркотици подлежи на наказателно преследване!“

Материалът е придружен от три снимки на X – една на първа страница, а другите две – на дванадесета.

14. Същият ден още сутринта информационните агенции и други вестници и списания съобщават за ареста на X, цитирайки отчасти публикуваната в *Bild* статия. Същия ден прокурор W. потвърждава изнесените от *Bild* факти пред други печатни медии и телевизионни канали, два от които („RTL“ и „rgo7“) излъчват същите материали вечерта на този ден. По време на едно от предаванията прокурор W. прави следното изявление:

„Служителите на полицията виждат X да прави подозрително движение с ръката си на излизане от мъжката тоалетна и стигат до извода, че е приел нещо. Те го обискират и намират плик, съдържащ 0,213 грама кокаин. Той вече един път е условно осъждан на лишаване от свобода за внос на наркотици. Той не извършва престъпление за пръв път (*Ersttäter*). Той е следвало да знае, че не бива да докосва повече наркотик. Сега може да очаква ново осъждане на лишаване от свобода даже и намереното в него количество да е незначително.“

2. Втората статия

15. В изданието си от 7 юли 2005 г. вестник *Bild* печата следното заглавие на вътрешните си страници: „Главен комисар X от телевизионния сериал признава пред съда, че е приемал кокаин. Наложена му е глоба от 18 000 евро!“

Материалът е със следното съдържание:

„Мюнхен. По телевизията той играе ролята на главен комисар, който праща престъпниците зад решетките. Вчера беше ред на актьора X (на ... години, ...) да бъде изправен пред съда и да направи признание! X, който трябваше да се яви лично пред Районен съд Мюнхен [*Amtsgericht*] и да се защитава срещу обвинение в „незаконно притежание на наркотици“, призна, че е вземал наркотици! Адвокатът на X ... заяви следното: „Ние изцяло признаваме извършеното престъпление, за което ни е повдигнато обвинение в обвинителния акт“. X призна пред съда: „Пушил съм канабис епизодично и съм вземал кокаин от време на време. Това не ме направи щастлив. То не се превърна в навик, а просто е нещо, което съм правил от време на време.“ Въпрос на съда: „Вземате ли наркотици понастоящем?“. Отговор на X: „Не, аз пуша цигари“. Наказанието: глоба в размер на 18 000 EUR. Съдът: „Пълното самопризнание на подсъдимия бе взето предвид в негова полза“. По телевизията X продължава да води разследвания, бидейки на страната на закона и правосъдието. Във Виена той е пред камерите за телевизионните сериали... които се очаква да започнат по втори канал през есента“.

Статията е придружена от снимка на X.

С. Производството пред германските съдилища

16. Веднага след излизането на статиите X завежда дело срещу дружеството жалбоподател в Областен съд Хамбург. Дружеството жалбоподател прилага към първоначалния си отговор декларацията на своя журналист (виж точки 11 и 12 по-горе) и голям брой статии от пресата за X, включително няколко дадени от него интервюта на списание *Bunte* и на други, заедно с негови снимки.

1. Първата група дела

а) производство по налагане на забрана

17. На 30 септември 2004 г. Областен съд Хамбург налага забрана върху публикуването на статията въз основа на искане на X, подадено на 29 септември 2004 г. В решението си съдът е потвърждава тази обезпечителна мярка. Това решение е потвърдено от Апелативния съд на 28 юни 2005 г.

На 6 октомври 2004 г. областният съд също е наложил забрана за публикуването на снимките към статията. Той потвърждава забраната в решението си от 12 ноември 2004 г. Дружеството жалбоподател не обжалва това решение, което същото е влязло в сила.

б) Главното производство

і) Решение на Областния съд

18. На 11 ноември 2005 г. Областният съд Хамбург забранява каквото и да е по-нататъшно публикуване на почти цялото съдържание на първата статия, под страх от парична санкция, съгласно член 823 § 1

и член 1004 § 1 (по аналогия) от Гражданския кодекс (виж точка 47 по-долу), тълкувани във връзка с правото на защита на личните права (*Allgemeines Persönlichkeitsrecht*). Съдът осъжда дружеството жалбоподател да заплати сумата от 5 000 EUR като санкция съгласно споразумението, както и да възстанови разноските по делото (811,88 EUR, ведно с натрупаната законна лихва считано от 4 ноември 2004 г.).

19. Областният съд приема, че въпросната статия, в която се споменава името на X и е придружена от негови снимки, сериозно накърнява неговото право на защита на личните му права; разкриването на факта на съставомерното му поведение е довел, така да се каже, до опозоряването му и до дискредитирането му в очите на обществото. Съдът приема, че въпреки тези негативни последици разкриването на информация от такъв характер при все това е правомерно в случай на тежки престъпления, които са част от съвременното общество и които пресата има право да отразява. Намесата в личния живот на извършител на престъпление е лимитирана, и то при условията на принципа за пропорционалност, който пък изисква балансиране между конкуриращи се интереси. Съдът приема, че по настоящото дело правото на защита на личните права на X надделява над интереса на обществото да бъде информирано, та даже и истинността на изнесените от вестника факти да не е оспорена. Нито естеството на извършеното престъпление, нито личността на X, нито каквото и да са други обстоятелства не оправдават публикуването на въпросната статия.

20. Съдът счита, макар свързано с наркотици престъпление да не е маловажно престъпление, особено като се има предвид, че предмет на настоящото деяние е кокаин, който е силен наркотик, все пак X е притежавал само малко количество от този наркотик и не е обвинен в трафик на наркотици. Извършеното престъпление съставлява среден или дори лек случай, то е много разпространено и не е налице специален интерес на обществото да узнае за него. Съдът изтъква по-нататък, че за разлика от тежките престъпления (като зрелищни грабежи или убийства), в случая няма особени обстоятелства, които да отличават деянието от обикновените престъпления, още повече, че се приема, че злоупотребата с наркотици е по-широко разпространена сред ключови фигури от света на изкуството и от медиите, отколкото в други среди. Нещо повече, самият начин на изготвяне на материала от дружеството жалбоподател потвърждава, че престъплението не е значимо. Статията е съсредоточена повече върху личността на X, отколкото върху престъплението, за което вероятно никога нямаше да бъде съобщено в пресата, ако бе извършено от лице, непознато за публиката. Пак в този дух съдът изтъква, че докато предишното осъждане на X за подобно деяние има за цел да повиши интереса на

публиката, за него това е единствено предишно осъждане и то отпреди няколко години.

21. Също така съдът приема, че публикуването на въпросните статии не е оправдано и с оглед личността на X. Публиката наистина е показала интерес към главния полицейски комисар Y, герой в сравнително популярна телевизионна филмова поредица, но не и към реалната личност на самия актьор, играещ ролята. Няма факти, от които да личи X да е привлякъл вниманието на публиката поради изявата си като актьор или поради други действия, които да са причина да бъде отнесен към кръг от лица, за които има необходимост обществото да бъде редовно информирано. Интересът към X във всеки случай не надхвърля онзи интерес, който обичайно е проявяван от публиката към водещите актьори в немските телевизионни сериали.

22. Съдът констатира, че дружеството жалбоподател публикува много статии за X в продължение на шест години и особено през последните три години. В голямата част от тези публикации обаче единствено се споменава името на X – често без снимка – наред с имената на други знаменитости по повод покани за различни събития. Въпреки че няма спор по това, че X е участвал в над 200 национални и международни кинематографични и телевизионни продукции, тези факти не навеждат в много голяма степен на идеята за неговата публична значимост. В действителност възможно е даден актьор да е играл в стотици телевизионни епизоди, но да остава малко известен сред публиката. Няма доказателство X да е направил име поради някаква конкретна изява или да е заемал значима позиция в обществото, която да го поставя в центъра на вниманието на публиката.

23. До известна степен X прави опит да привлече вниманието на публиката, като в периода от 2000 до 2003 г. дава интервюта за някои списания. С оглед на това той следва да бъде по-толерантен към публикациите за него, отколкото други добре известни личности, които избягват да застават под светлината на прожекторите. Според съда обаче X въпреки това не се е излагал на общественото внимание до степен, за която може да се счита, че той мълчаливо се отказва от правото си на защита на личните му права.

24. Областният съд допуска, че фактът на извършеното от актьора правонарушение по времето, когато играе ролята на главен комисар, натоварен с борбата с престъпността, е бил по-забавен за публиката, отколкото ако актьорът играеше ролята на какъвто и да е друг персонаж. При все това обаче този контраст между ролята по телевизията и личния стил на живот на актьора не означава, че публиката обръква този стил с измисления персонаж. Актьорът просто се превъплъщава в образа на главен комисар така, както можеше да се превъплъти във всеки друг персонаж, без по този начин да възприема

поведението на въпросния персонаж в реалното си ежедневие. Фактът, че актьорът не възприема стила на живот на персонажа, който играе, не може по никакъв начин да се счита за извънредно събитие, което даже да си заслужава да бъде информационно отразено. Според виждането на съда зрителите могат да правят разлика между актьора и неговата роля, даже и той да е добре известен до голяма степен поради това, че играе даден конкретен герой.

25. Областният съд констатира, че X няма опити да се изяви като емблема на морална инстанция, нито да заема някаква позиция по въпроса за престъпленията, свързани с наркотиците. Интервютата, за които съобщава дружеството жалбоподател, не съдържат коментар на X по въпроса. В брой № 48/2003 г. на списание *Bunte* X споделя, че няма никакъв алкохол вкъщи и че е станал голям ценител на чая. Според съда фактът, че X накратко споменава предишното си осъждане в две интервюта за списания през 2000 и 2001 г., не означава, че си създава облик на адвокат или на критик на борбата с наркотиците или на експерт в тази област. Темата е само бегло засегната в интервюто, което се отнася главно до професионалните перспективи на актьора и до трудностите в неговите връзки.

26. Като се основава на това, че при балансирането между конкуриращи се интереси решаващи критерии са степента на известност на X и тежестта на престъплението, за което му е било повдигнато обвинение, Областният съд приема, че в настоящия случай актьор, който не е изключително много известен и е обвинен за престъпление, което, макар и не маловажно, не е било особено сериозно и може да бъде разглеждано като често срещано в света на развлекателната индустрия. С оглед на това няма значителен интерес обществото да бъде информирано за събитие, което е доста банално, докато публикуваната информация съставлява сериозно (*gravierend*) накръняване на правото на X на защита на личните му права.

27. Накрая, Областният съд приема, че не е оправдан аргументът на дружеството жалбоподател, според който публикуването на статията е правомерно, защото с това е осъществен легитимен интерес. Наистина, служителят за връзки с обществеността в прокуратурата към Областен съд Мюнхен I информира голям брой репортери от медии за престъпленията, за които на X е повдигнато обвинение и разкрива самоличността на X пред тях; нито има съмнение, че прокуратурата може да се разглежда като „привилегирован източник“ на информация, при който по общо правило не се изисква потвърждаване на истинността на нейното съдържание. При това три информационни агенции изнасят подобни факти. Същевременно обаче, дори и да се приеме, че то получава цялата информация още преди публикуването на въпросната статия, дружеството жалбоподател може единствено да стигне до извода, че публикуваната информация е вярна и

следователно въпреки това не е освободено от задължението да провери дали публикацията му е оправдана в контекста на правото на X на защита на личните му права. Според становището на съда въпросът за верността на изнесена от държавен орган информация трябва да бъде разграничен от този за правомерността на последващо публикуване на същата информация от пресата.

28. Съдът приема, че може да се презумира, че публичните институции и в частност прокуратурата и полицията – в съответствие с принципа на неутралност – полагат всички усилия да се въздържат от изнасяне на информация, освен ако внимателното претегляне на обществения интерес от това изнасяне спрямо интереса на засегнатото лице не налага това. Тези институции обаче не са непременно в по-добро положение, отколкото издателя, при претеглянето между засегнатите конкуриращи се интереси във връзка с разпространяването на информацията в медиите.

29. В разглеждания случай дружеството жалбоподател всъщност е в по-добро положение, отколкото служителя на прокуратурата в Мюнхен, когато е преценявало до каква степен X е известен в обществото и дали публиката има интерес да узнае за неговото задържане под стража. По този въпрос съдът смята, че трябва да се държи сметка и за контекста, в който е публикувана информацията: държавните органи не могат да предугадят всяка възможна форма на разпространяване на информация за факти в какъвто и да е предвидим контекст или пък да предвидят дали материал, в който се споменава името на конкретно лице, е оправдан или не. Съответно, издателите не могат да приемат генерално, че разкриването на самоличността на конкретно лице от привилегирован източник на информация осигурява правомерността на какъвто и да е материал за засегнатото лице, без най-напред да потърсят баланс между засегнатите интереси.

30. Областният съд изтъква, че има случаи, в които е възможно да бъдат подлагани на съмнение преценки, направени от държавни органи. В случая при X възниква въпросът дали е уместно прокуратурата да изразява становище по наказанието, което X може да очаква да му бъде наложено, в момент, когато разследването е току-що започнало. Съдът приема, че дружеството жалбоподател не може да се позовава на обстоятелството, че името на X е разкрито от прокуратурата.

ii) Решението на Апелативния съд

31. На 21 март 2006 г. Апелативният съд оставя без уважение въззивната жалба на дружеството жалбоподател, но намалява размера на договорната неустойка на 1 000 EUR. Той потвърждава изводите на областния съд, като подчертава, че като общо правило, разкриването на името на заподозрения в съобщение за извършване на престъпление съставлява сериозно накърняване правото на защита на личните права, даже и престъплението във връзка с наркотици да не е тежко или да е маловажно. В случая на X фактът на информиране на публиката, че е взел кокаин може да засегне неблагоприятно перспективата му да намира бъдещи роли във филми и особено да получава роли в реклами или в телевизионни сериали, насочени към младежката аудитория.

32. Апелативният подчертава още веднъж релевантните критерии, когато се прави балансът между правата на пресата и правото на защита на личните права, изведени от Федералния върховен съд (виж точка 48 по-долу). Съдът потвърждава, че естеството на престъплението и конкретните обстоятелства на неговото извършване го правят ежедневно правонарушение, което нямаше да предизвика интерес, ако деецът бе малко известно лице. Съгласно становището на съда притежанието и консумацията на наркотик в малко количество няма негативно въздействие върху трети лица или върху обществото като цяло. Тъй като X не приема кокаина в шатрата пред очите на всички, поведението му не застрашава младежката аудитория, която би могла евентуално да му подражава поради неговата широка известност като телевизионна звезда.

33. Апелативният съд признава, че публиката има особен интерес да бъде информирана и забавлявана, тъй като X е добре известна фигура и дълго време играе ролята на главен полицейски комисар. При все това обаче, даже и X да играе тази роля, това не означава, че той непременно се превръща в идол или в модел за подражание като служител от правоохранителните органи, което е възможно да повиши интереса в публиката дали той всъщност се държи и в личния си живот като героя от филма. Ясно е, че актьорът X не може да бъде идентифициран с измисления персонаж на главен комисар Y, чиято роля играе. Фактът, че има клуб на почитателите на X и че той има

изяви пред обществото като актьора, играещ ролята на главен комисар Y, не променят тази констатация. Напълно е възможно изявите на X, собственият му маниер на представяне и непринудената му нагласа, представяни във филмите му, да се харесат на другите, особено на младежката аудитория. Това обаче не означава, че другите го възприемат като модел за морал, чийто облик да се нуждае от коригиране с въпросната вестникарска статия.

34. Поместените от дружеството жалбоподател публикации наистина са доказателство за огромната популярност на X, но не допускат да се поддържа твърдението, че той прави признания за личния си живот, за да привлече вниманието на публиката. Нито статията във вестника може да се оправдае от това, че X е арестуван на обществено място – в шатра, тъй като наркотикът всъщност е консумиран в мъжката тоалетна, тоест на място, което попада в пределите на защитената лична сфера и е извън полезрението на публиката. Накрая, дори и да се установеше, че арестът на X е въпрос от значителен обществен интерес, същото не може да се каже за описанието и характеризирането на деянието, извършено извън полезрението на публиката.

35. Най-сетне, поддържайки изводите на областния съд относно ролята на прокуратурата в Мюнхен, Апелативният съд приема, че отговорността на дружеството жалбоподател не надхвърля пределите на маловажен случай на небрежност, като се има предвид, че фактът на изнасянето на информацията от прокуратурата кара дружеството жалбоподател да реши, че публикуването на статията е правомерно. Неправомерното изнасяне на информацията от прокуратурата обаче не прави публикацията на дружеството жалбоподател правомерна. Съответно, Апелативният съд намалява договорната неустойка на 1 000 EUR. Той отказва да уважи жалбата в частта ѝ относно правните аспекти, тъй като решението му не е в противоречие с практиката на Федералния върховен съд.

iii) Решенията на Федералния върховен съд

36. На 7 ноември 2006 г. Федералният върховен съд е оставил без уважение жалбата на дружеството жалбоподател, основана на правни въпроси, с мотива, че делото не повдига въпрос от основополагаща важност и не е необходимо произнасяне с цел развитие на правото или осигуряване единството на съдебната практика.

37. На 11 декември 2006 г. Федералният върховен съд оставя без уважение жалба, подадена от дружеството жалбоподател, в която се твърди, че не му е предоставена достатъчна възможност да защити тезата си (*Anhörungsriige*). Съдът заявява, че при балансирането между интереса на обществото да бъде информирано за публични наказателни производства и намесата в личния живот на заподозрения,

Апелативният взема под внимание обстоятелствата по случая и стига до решението си в съответствие с установените в съдебната практика критерии. Няма доказателства да са игнорирани релевантните критерии при намирането на баланса. Федералният върховен съд приема, че произнасянето на гражданските съдилища срещу дружеството жалбоподател не позволява на последното да обжалва на основание правните аспекти и че това не съставлява нарушение на правото му да бъде изслушано.

2. Втората група дела

а) Производство по налагане на забрана

38. На 15 август 2005 г. Областен съд Хамбург уважава молбата на X за налагане на забрана върху каквото и да е следващо публикуване на втората статия.

б) Главното производство

i) Решението на Областния съд

39. С решение от 5 май 2006 г. Областният съд уважава молбата на X, подадена в главното производство, налага забрана на дружеството жалбоподател за следващо публикуване на втората статия под страх от парична санкция и го е осъжда да заплати 449,96 EUR разноски, ведно със законната лихва, считано от 22 септември 2005 г. Съдът основава решението си в общи линии на същите мотиви, които излага в решението си от 11 ноември 2005 г. (виж точки 18–30 по-горе). Той посочва, че въпросният случай трябва да бъде различаван от предмета на делото, по което Федералният върховен съд постановява решение на 15 ноември 2005 г. (виж точка 48 по-долу) и в което засегнатото лице, принц Ernst August von Hannover, е много по-известно от X, така че пресата е имала право да отрази значимата глоба, наложена по това дело.

ii) Решението на висшия областен съд

40. На 12 септември 2006 г. Апелативен съд Хамбург оставя без уважение жалбата на дружеството жалбоподател в общи линии със същите мотиви, които излага в решението си от 21 март 2006 г. (вж. точки 31–35 по-горе). Относно предмета на релевантните критерии при претегляне между намиращите се в конфликт интереси, съдът посочва, че съгласно решението на Федералния конституционен съд от 13 юни 2006 г. (виж точка 49 по-долу) фактът, че дадено лице е знаменитост или е известно на публиката, сам по себе си не е достатъчен фактор, за да оправдае съществуването на интерес в публиката да бъде информирана за неговото поведение. В настоящия случай интересът на публиката да бъде информирана и развличана, който следва от факта, че X е добре известна фигура и играе ролята на главен комисар в телевизионна филмова поредица, не е достатъчен да оправдае накърняване на правото му сам да решава каква информация за него желае да бъде разкривана (*informationelle Selbstbestimmung*).

41. Позоваването на дружеството жалбоподател на високия рейтинг на телевизионната филмова поредица Y според становището на Апелативния съд не доказва, че X допринася за създаването на модел

за подражание или на антипод на такъв модел. Ако за милиони зрители съществува такъв модел за подражание, то той е героят в лицето на главния комисар. Апелативният съд подчертава, че арестът на X на обществено място не прави публикуваната във вестника статия правомерна, тъй като престъплението е извършено на място извън общественото ползрение – в мъжката тоалетна. Подозрителното движение, което X прави с ръката си естествено привлича вниманието на полицейските служители, които са на място, но не е установено, че намиращи се в шатрата други лица забелязват, че X взема кокаин.

42. Апелативният съд добавя, че фактът на информиране за случая от „качествената преса“ може да е индикация, че има интерес от отразяването му, който не е незначителен (*nicht geringes*), но това не е основание да се заключи, че намесата в правото на X на защита на личните му права е правомерна.

43. Апелативният съд отказва да допусне за разглеждане жалбата на дружеството жалбоподател на основание правни аспекти с мотива, че решението му не противоречи на практиката на Федералния върховен съд и по-специално на решението на последния от 15 ноември 2005 г. (виж точка 48 по-долу).

iii) Решения на Федералния върховен съд

44. На 17 април 2007 г. Федералният върховен съд оставя без уважение жалбата на дружеството жалбоподател, основана на правни аспекти, с мотива, че делото не повдига въпрос от основополагаща важност и не е необходимо произнасяне с цел развитие на правото или гарантиране на еднообразна съдебна практика. На 12 юни 2007 г. съдът оставя без уважение жалба на дружеството жалбоподател с оплакването, че е лишено от достатъчна възможност да бъде изслушано.

3. Определение на Федералния конституционен съд

45. На 5 март 2008 г. тричленен състав на Федералния конституционен съд отказва да разгледа конституционните жалби, подадени от дружеството жалбоподател срещу съдебните решения, постановени в рамките на първата и втората група дела. Съдът намира, че не са налице основания да се произнася по тези жалби.

4. Други съдебни актове, засягащи дружеството жалбоподател

46. На 12 септември 2006 г. и на 29 януари 2008 г. Областен съд Хамбург издава заповед дружеството жалбоподател да заплати на X две парични санкции в размер на 5 000 EUR всяка – за двукратно неспазване на съдебното разпореждане от 15 август 2005 г. (виж точка 38 по-горе). Съдът критикува дружеството жалбоподател, наред с

другото, и за публикуването в ежедневника *Die Welt*, изданието му от 7 юли 2006 г., както и на интернет страницата на вестника (welt.de) на 22 март 2007 г. на следното изявление от един от редакторите му:

„Съответно, ние нямахме право да публикуваме каквито и да са съобщения за процеса срещу популярния актьор Х за притежаване на кокаин, въпреки че той бе много добре известен повтарен извършител и деянието бе извършено на Фестивала на бирата в Мюнхен.“

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И АКТОВЕ НА СЪВЕТА НА ЕВРОПА

A. Вътрешно право и практика

1. Граждански кодекс

47. Член 823 § 1 от Гражданския кодекс (*Bürgerliches Gesetzbuch*) предвижда, че който умишлено или по небрежност неправомерно накърни правото на живот, физическа неприкосновеност, здраве, свобода, собственост или друго подобно право на друго, му дължи обезщетение за произтеклите вреди.

Според член 1004 § 1 когато правото на собственост на друго е накърнено по друг начин, различен от отнемане или незаконно задържане, собственикът може да иска от нарушителя да прекрати нарушението. Ако е налице основателно опасение от бъдещо накърняване, собственикът може да иска съдебна забрана.

2. Релевантна съдебна практика

48. В решението си от 15 ноември 2005 г. (по гр.д. № 286/04) Федералният върховен съд потвърждава установената си практика, според която решаващи критерии за преценка правомерността на новинарски материали, в които се споменава името на засегнатото лице, са естеството на деянието и личността на заподозрения. По въпросното дело поради шофиране с висока скорост по автомагистрала (211 вместо 130 км/ч) френски съдилища налагат глоба и забрана за правоуправление на МПС на публично известно лице. Федералният върховен съд приема, първо, че разрешената максимална скорост е превишена в такава степен, че деянието може да се счита за израз на крайно пренебрежение към правилата за движение по магистралите и, второ, че нарушението е създадо значителен риск за другите водачи на МПС. Освен това начинът, по който въпросното лице се е държало на публични места в миналото и неговият произход, както и фактът, че е съпруг на много известно лице, означават, че интересът на пресата да публикува материал за това събитие има превес над правото на въпросното лице на защита на личните му права. Федералният

върховен съд подчертава, че решението на Съда по делото *Von Hannover c/y Германия* от 24 юни 2004 г. (дело № 59320/00, ЕСПЧ 2004-VI) не разрешава никакъв друг извод. Статиите (и снимките) по посоченото дело се отнасят само до ситуации от ежедневиия живот на Caroline von Hannover и имат за цел единствено да удовлетворят любопитството на определена читателска аудитория относно нейния личен живот.

49. С решение от 13 юни 2006 г. (по дело № 1 VvR 565/06) тричленен състав на Федералния конституционен съд решава да не разглежда конституционна жалба срещу решението на Федералния върховен съд и потвърждава неговите изводи.

В. Актове, приети от Съвета на Европа

1. Препоръка Rec(2003)13 на Комитета на министрите

50. Релевантните части от Препоръка (2003)13 на Комитета на министрите на страните членки относно предоставяне на информация чрез медиите във връзка с наказателно производство, приета на 10 юли 2003 г. на 848-та среща на заместник-министрите, гласят следното:

„...

Като припомня, че медиите имат правото да информират обществото поради правото на обществото да получава информация, включително информация по въпроси от обществено значение, по член 10 от Конвенцията и че те са професионално задължени да го правят:

Като припомня, че правото на презумпция за невиновност, на справедлив процес и на уважаване на личния и семеен живот по смисъла на член 10 от Конвенцията съставляват основни изисквания, които трябва да бъдат спазвани във всяко демократично общество;

Като подчертава важността на медийните репортажи да се информира обществото за дадено наказателно преследване, изтъквайки видимо възпиращата функция на наказателното право, както и с осигуряване на щателно изследване от страна на обществото на функционирането на системата на наказателното правосъдие;

Като разглежда възможния конфликт на интереси, защитени от членове 6, 8 и 10 от Конвенцията и необходимостта да се балансират тези права с оглед на обстоятелствата във всеки отделен случай, при надлежно съблюдаване на надзорната роля на Европейския съд за правата на човека за осигуряване спазването на ангажиментите по Конвенцията;

...

Препоръчва, признавайки в същото време разнообразието на националните правни системи по отношение на наказателни дела, правителствата на страните-членки:

1. да вземат или засилят, в зависимост от случая, всички мерки, които считат за необходими с оглед прилагането на принципите, приложени към тази препоръка, в рамките на границите на съответните им конституционни разпоредби,

...

Приложение към Препоръка Rec(2003)13

Принципи относно предоставянето на информация чрез медиите във връзка с наказателно производство

Принцип 1 – Осведомяване на обществото чрез медиите

Обществото трябва да е в състояние да получава информация за дейността на съдебните власти и полицейските служби чрез медиите. Следователно журналистите трябва да могат свободно да отразяват и коментират работата на системата на наказателното правораздаване, като подлежат единствено на ограниченията, предвидени в рамките на следните принципи.

Принцип 2 – Презумпция за невиновност

Съблюдаването на принципа на презумпцията за невиновност е неразделна част от правото на справедлив процес.

Съответно, мнения и информация, отнасящи се до продължаващо наказателно преследване, следва да се съобщават или разпространяват чрез медиите само когато това не накърнява презумпцията за невиновност на заподозрения или обвиняемия.

Принцип 3 – Точност на информацията

Съдебните власти и полицейските служби следва да предоставят на медиите само проверена информация или информация, която се базира на основателни предположения. В последния случай, това следва да е ясно посочено на медиите.

Принцип 4 – Достъп до информация

Когато журналисти придобият законно информация в контекста на всящо наказателно производство на съдебни органи или полицейски служби, тези органи и служби следва да предоставят такава информация, без дискриминация, на всички журналисти, които отправят или са отправили същото запитване.

(...)

Принцип 8 – Зачитане на личния живот в контекста на всящо наказателно производство

Предоставянето на информация за заподозрени, обвиняеми или осъдени лица или други страни по наказателно производство следва да уважава тяхното право на зачитане на личния живот в съответствие с член 8 от Конвенцията. Специална закрила следва да се осигури на страни, които принадлежат към малцинство или други уязвими лица, както и на жертви, на свидетели и на семействата на заподозрени, обвиняеми или осъдени. При всички случаи, особено внимание следва да се отдава на увреждащите последици, които

разкриването на информация, даваща възможност за установяване на тяхната самоличност, може да има върху лицата, посочени в настоящия принцип.“

2. Резолюция 1165 (1998) на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа за правото на личен живот

51. Релевантните части от тази резолюция, приета от Парламентарната асамблея на 26 юни 1998 г., гласят следното:

„...“

6. Асамблеята съзнава, че в личния живот често пъти се нахлува, дори в страни с нарочно законодателство за неговата защита, тъй като личният живот на хората стана много доходоносна стока за широко потребление за някои сектори на медиите. По същество жертвите са обществени фигури, тъй като подробностите за техния личен живот служат като стимул за продажбите. В същото време, обществените фигури трябва да признаят, че специалното място, което заемат в обществото – в много случаи по техен избор – автоматично влече след себе си повишен натиск върху техния личен живот.

7. Обществени фигури са лицата, които заемат обществен пост и/или използват публични ресурси, а в по-широк смисъл всички тези, които играят роля в обществения живот, било то в политиката, икономиката, изкуството, социалната сфера, спорта или която и да е друга област.

8. Много често медиите нахлуват в личния живот на хората в името на едностранното тълкуване на правото на свобода на изразяване, което се гарантира от чл. 10 на Европейската конвенция за човешките права, твърдейки че техните читатели имат право да знаят всичко за публичните фигури.

9. Определени факти, отнасящи се до личния живот на публични фигури, особено политици, действително могат да представляват интерес за гражданите и може следователно да е легитимно за читателите, които са и гласоподаватели, да бъдат информирани за тези факти.

10. Следователно необходимо е да се намери начин за балансиране на упражняването на две фундаментални права, и двете гарантирани от Европейската конвенция за човешките права: правото на зачитане на личния живот и правото на свобода на изразяване.

11. Асамблеята потвърждава отново значението на правото на всяко лице на личен живот и на правото на свобода на изразяването, като фундаментални за едно демократично общество. Тези права не са нито абсолютни, нито в някакъв йерархичен ред, тъй като те са еднакво ценни.

12. Асамблеята обаче посочва, че правото на личен живот, гарантирано от член 8 на Европейската конвенция за човешките права, следва не само да защитава индивида срещу намеса от страна на публичните власти, но също така и срещу намеса от страна на частни лица или институции, включително от средствата за масово осведомяване.

13. Асамблеята е убедена, че, тъй като всички страни-членки вече са ратифицирали Европейската конвенция за човешките права и тъй като много национални законодателни системи включват разпоредби, гарантиращи такава

защита, няма никаква нужда да се предлага приемането на нова конвенция, гарантираща правото на личен живот.

...“

ПРАВОТО

I. РАЗДЕЛЯНЕ НА ЖАЛБИТЕ

52. Съдът отбелязва, че преди предоставяне разглеждането на делото на Голямата камера, Камарата е обединила за общо разглеждане настоящата жалба с жалбите по делата *Von Hannover c/y Германия* (№№ 40660/08 и 60641/08) – виж точка 3 по-горе). Като отчита обаче естеството на фактите и въпросите по същество, повдигнати по тези дела, Голямата камера намира за целесъобразно да раздели разглеждането на жалби с №№ 40660/08 и 60641/08 от разглеждането на настоящата жалба.

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 10 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

53. Дружеството жалбоподател се оплаква срещу съдебната заповед, с която му е наложена забрана да публикува материали за ареста на X и неговото осъждане. То се основава на член 10 от Конвенцията, като релевантните разпоредби от него гласят следното:

„1. Всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата на всеки да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от държавните граници. ...

2. Упражняването на тези свободи, доколкото е съпроводено със задължения и отговорности, може да бъде обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество ... за защитата ... на репутацията или правата на другите ... или за гарантиране авторитета и безпристрастността на правосъдието.“

A. Допустимост

54. Съдът намира, че тази жалба не е явно необоснована по смисъла на член 35 § 3 (а) от Конвенцията. След това той отбелязва, че няма друго основание за да се постанови, че жалбата за недопустима и поради тези съображения се приема, че жалбата е допустима.

B. По същество

1. Становища на страните

а) Правителството

55. Правителството признава, че атакуваните съдебни актове са равнозначни на намеса в правото на дружеството жалбоподател да изразява свободно мнението си. Тази намеса обаче е предвидена от закона и с нея се преследва цел, призната за легитимна от съда, а именно защитата на личния живот (дело *News Verlags GmbH & Co. KG c/y Австрия*, № 31457/96, точка 44, ЕСПЧ 2000-I). Спорният въпрос между страните по настоящото дело е дали намесата е съразмерна и по-специално дали предприетото от националните съдилища балансиране между упражняването на правото на дружеството жалбоподател на свободно изразяване на мнение и от друга страна на правото на X на зачитане на личния му живот е съобразено с критериите, установени в практиката на Съда. В тази връзка следва да се вземе предвид ролята на засегнатото лице, целта на публикацията и тежестта на санкцията, наложена на пресата.

56. Правителството препраща към констатацията на националните съдилища, че X – за разлика от главен комисар Y – не е толкова добре известен на публиката и при тези обстоятелства не може да се разглежда като публична личност. Нещо повече, в решението си относно втората статия областният съд разграничава X от принц Ernst August von Hannover (виж точка 39 по-горе). Интервютата за пресата, дадени от X, не са достатъчни сами по себе си да увеличат интереса на публиката към неговата личност. Според правителството преценката за степента на известност на едно лице в обществото следва да бъде задача на националните съдилища. Това важи особено в гранични случаи, които изискват преценка на факти и социални ситуации, каквато Съдът не може да извърши по отношение на всяка потенциално публична личност в 47 държави.

57. Във връзка с предмета на медийните материали правителството признава, че когато пресата съобщава за извършването на правонарушения, тя по принцип изпълнява ролята си на „публичен блюстител“, особено когато става въпрос за престъпления. Тогава интересът на публиката е по-голям отколкото когато пресата просто отразява факти от личния живот на някого. В настоящия случай обаче публиката няма интерес да бъде информирана за престъплението, извършено от X, когато тя не успява да раздели от личността на обвиняемия. Настоящият случай не поставя под въпрос функционирането на съдебната система като делото *Obukhova c/y Русия* (№ 34736/03, 8 януари 2009 г.), а се отнася единствено до маловажен случай на престъпление, свързано с наркотици и извършено от сравнително известен актьор.

58. Задачата да се прецени тежестта на престъплението следва да е в диапазона на преценка на националните власти. По настоящия случай съдилищата приемат, че престъплението е със средна тежест, дори маловажно. Правителството посочва, че спрямо доходите на X размерът на наложената му глоба е сравнително висок. Наказателният съд определя глоба в размер 90-дневния му доход, така че престъплението не е отразено в удостоверението на X за добро поведение (предназначено за работодателите) или вписано в регистъра за съдимост.

59. Правителството оспорва твърдението на дружеството жалбоподател, че прокурорът от Мюнхен провежда пресконференция и публикува съобщение за пресата относно ареста на X преди публикуването на първата статия (виж точка 69 по-долу).

60. Що се отнася до естеството на наложената на дружеството жалбоподател санкция, правителството счита, че същото просто е възпряно от публикуването на съдържанието на въпросните статии и е осъдено да заплати разноските по делото в поносим размер. Дружеството жалбоподател не е осъдено нито за престъпление, нито

да заплати обезщетение за вреди – за разлика от издатели в други дела, на които е налагана мярка задържане под стража; нито му е попречено да осъществява журналистическа дейност, нито му е издадена заповед за изземване на всички екземпляри от въпросното издание на вестника или заповед да заплати солидно обезщетение за вреди (дела *Cumpănă and Mazăre c/y Румъния* [ГК], № 33348/96, точка 112, ЕСПЧ 2004-XI; *Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlags GmbH c/y Австрия*, № 58547/00, точка 41, 27 октомври 2005 г. и *Flinkkilä и други c/y Финландия*, № 25576/04, точка 89, 6 април 2010 г.). Правителството посочва понататък, че германските съдилища не са наложили бланкетна забрана за публикуването на всякакви съобщения за ареста на Х и процеса срещу него; проблемът е в това, че дружеството жалбоподател не запазва анонимността на актьора към момента на ареста му и преди процеса.

61. Правителството подчертава диапазона на преценка, с който разполага държавата по настоящото дело. Този диапазон зависи от естеството на въпросните действия и от целта на наложените ограничения. Освен това в скорошната си практика Съдът оставя на държавата широка степен на преценка при случая по член 8 от Конвенцията (делата *Armonienė c/ Литва*, № 36919/02, точка 38, 25 ноември 2008 г. и *A. c/y Норвегия*, № 28070/06, точка 66, 9 април 2009 г.). Най-общо казано, диапазонът, от който се ползват държавите, е по-широк там, където отсъства европейски консенсус. Според правителството наистина има тенденция към хармонизация на правните системи в Европа, но при все това остават различия, за което свидетелства и неуспехът на преговорите за приемане на регламент на Европейския съюз относно правилата за стълкновителните норми при извъндоговорни задължения (Регламент (ЕС) № 864/2007 от 11 юли 2007 г. – Регламент Рим II). Границите на преценка са широки и когато националните власти търсят баланса между конкуриращи се частни и публични интереси или права по Конвенцията (дела *Evans c/y Обединеното кралство* [ГК], № 6339/05, точка 77, ЕСПЧ 2007-I и *Dickson c/y Обединеното кралство* [ГК], № 44362/04, точка 78, ЕСПЧ 2007-XIII). Още повече, че Съдът на Европейския съюз очевидно възприема същия подход (дела *Omega* от 14 октомври 2004 г., № 36/02 и *Schmidberger* от 12 юни 2003 г., № 112/00).

62. Правителството твърди, че особеното естество на определени дела като настоящото, в които националните съдилища трябва да балансират между правата и интересите на две или повече частни лица, се основава на факта, че делото пред Съда всъщност е продължение на първоначалното дело, като всяка от страните по делото пред националните съдилища потенциално може да подаде жалба до Съда. Именно по тази причина резултатът само от една преценка на баланса между конкуриращи се интереси е недостатъчен и

следва да има „коридор“ за решения, в чиито граници на националните съдилища следва да се даде възможност да постановяват решения в съответствие с Конвенцията. Ако това липсва, Съдът сам ще трябва да решава всеки спор, което едва ли може да бъде неговата роля.

63. Правителството заявява, че има известна тенденция това да се прави на национално равнище, тъй като Федералният конституционен съд предоставя на редовните съдилища диапазон на преценка в това отношение и се въздържа сам да прави преценка на баланса вместо тях. Също така това обстоятелство може да обясни липсата на мотиви в решението на Федералния конституционен съд по настоящия случай. Тенденцията на национално равнище да се намалява обхватът на проверка, правена от конституционния съд, следва да се прилага *a fortiori* (на по-силно основание) за Европейския съд по правата на човека, който има задачата да провери резултата от преценката на баланса, извършвана от съдилищата в 47 договарящи държави, чиито правни системи все още са много различни.

64. Правителството твърди, че Съдът следва да се намесва само когато националните съдилища не вземат предвид определени особени обстоятелства при преценката на баланса или когато резултатът от тази преценка е явно неадекватен (делото *Cumpănă u Mazăre*, цитирано по-горе, точки от 111 до 120). Още повече, че този извод се потвърждава от член 53 от Конвенцията: в отношенията между държава и гражданин увеличаването на свободата за съответното лице означава само загуба на компетентност за държавата, докато в отношенията между двама граждани фактът на придаване на по-голяма тежест на правото на едното лице ограничава правото на другото лице, което е забранено от член 53 от Конвенцията.

b) Дружеството жалбоподател

65. Дружеството жалбоподател поддържа, че към релевантния момент X е добре известен актьор, играещ главната роля в телевизионна филмова криминална поредица, която е изключително популярна, особено сред младежите; освен това X е класиран от публиката като втори по популярност актьор за 2002 г. Следователно той не е просто един обикновен гражданин, който не привлича вниманието на медиите, както е по други дела, решавани от Съда (вж., наред с други, делата *Sciacca c/y Италия*, № 50774/99, ЕСПЧ 2005-I, *Toma c/y Румъния*, № 42716/02, 24 февруари 2009 г. и *Egeland u Hanseid c/y Норвегия*, № 34438/04, 16 април 2009 г.).

66. Дружеството жалбоподател твърди, че извършването на престъпление по самото си естество никога не е въпрос само на личния живот. Освен това в настоящия случай X действа в условията на рецидив, тъй като през юли 2000 г. вече е осъждан за същото деяние на

условно лишаване от свобода с петмесечен изпитателен срок и му е наложена глоба от 5 000 EUR за притежанието на наркотици.

67. Интересът на обществото да бъде информирано има превес над правото на X на зачитане на личния му живот. X по своя инициатива привлича вниманието на публиката, има пазарна стойност, съответстваща на високия му профил, с охота позволява да му правят снимки по повод публични събития и дава интервюта за пресата, в които разкрива аспекти от личния си живот, включително употребата на наркотици. Като модел за подражание, както и излизайки на публичната сцена, X следва да приеме, че ще привлича вниманието на публиката, особено ако извърши престъпление. Дружеството жалбоподател твърди, че всеки, който ползва медия за да се представи, следва да очаква поведението му да бъде отразено правдиво в медията. Това се отнася в още по-голяма степен до случая с X, защото след като е осъден първия път за притежанието на наркотици, той твърди, че е изоставил наркотиците. Съответно, той се е отказал от правото си на неприкосновеност на личния си живот.

68. Дружеството жалбоподател твърди по-нататък, че не е оспорена истинността на фактите, изнесени във въпросните статии (цитирайки за обратния случай делото *Pedersen u Baadsgaard c/y Дания* [ГК], № 49017/99, ЕСПЧ 2004-XI). Освен това разкриването на тази информация не засяга провеждането на предварителното разследване, нито съдебният процес (цитирайки за обратния случай делото *Tourancheau u July c/y Франция*, № 53886/00, 24 ноември 2005 г.); статията включва факти не само за личния живот на X, но и информация за сериозни факти от значение за наказателното право и за последиците от употребата на наркотици. С това настоящата статия се различава от делото *Von Hannover* (цитирано по-горе), по-специално тъй като жалбоподателката по същото – за разлика от X – винаги се е стремяла да защити личния си живот.

69. Дружеството жалбоподател изтъква още веднъж, че помещава информацията за ареста на X едва след като органите на прокуратурата разкриват фактите и самоличността на задържаното лице. В доводите си на съдебното заседание и по-специално в отговор на въпросите на съда, то твърди, че още преди публикуването на статиите прокуратурата в Мюнхен провежда пресконференция – в присъствието на телевизионни камери – по време на която предоставя подробна информация. Също така прокуратурата в Мюнхен публикува дълго съобщение за пресата по този въпрос. От своя страна дружеството жалбоподател публикува само информация, която вече е публично достояние. Би било демотивиращо за журналистите, ако не могат да публикуват такава информация. Посещаването на пресконференции би било пълна загуба на време.

70. В заключение дружеството жалбоподател изтъква, че пресата не следва да бъде ограничавана до публикуването на информация само за политически фигури. Тъй като лицата с широка известност могат да създават определен собствен образ, като привличат вниманието на медиите, на последните следвало да се позволява и да коригират този образ, когато престане да отговаря на действителността. И тук не става въпрос за даване на приоритет на свободата на изразяване на мнение над правото на зачитане на личния живот. При все това обаче свободата на изразяване следва да има превес, когато засегнатото лице се ползва с нещо повече от само регионална известност и по своя воля действа лично за изграждането на своя образ.

2. Становища на трети лица

а) Асоциация „Адвокати за медиите“ (Media Lawyers Association)

71. Като трета страна по делото асоциацията представи становище, според което правото на добра репутация не е защитено от Конвенцията. Публикуването на статия с обидно съдържание за дадено лице само по себе си не съставлява намеса в упражняването на правата, гарантирани с член 8. Когато се преценява баланса на правата по член 8 и по член 10 от Конвенцията, по-широка и по-силна защита следвало да се предостави на правото на медиите да публикуват съобщения за всички въпроси от интерес за обществото и особено да информират публиката за съдебни дела. Като трета страна по делото асоциацията изтъква, че посочването на името на лице или на друг идентифициращ признак играе важна роля при изпълнението на задачата да бъде информирана публиката.

72. Според решение на Върховния съд на Обединеното кралство (United Kingdom Supreme Court) ако в материал за съдебно дело не са посочени имената на страните, статията няма да има материалност, читателите ще проявят по-малък интерес, а редакторите ще дадат на въпросния материал по-малък приоритет. Асоциация „Адвокати за медиите“ подчертава също така важността на това да бъдат запазени широки граници на редакторската преценка, както и на принципа на открито правосъдие, за чието осъществяване медиите допринасят съществено, като добавя освен това, че не следва да има ограничаване на този принцип освен когато е абсолютно необходимо, например за защитата на обвиняемия или на свидетел чрез осигуряване на тяхната анонимност. Освен при такива обстоятелства не следва да има рестрикции върху правото на медиите да публикуват съобщения за съдебни дела, включително и снимки.

б) Съвместно становище на Инициативата „Правна защита на медиите“ (Media Legal Defence Initiative), Международния институт по пресата (International Press Institute) и Световната асоциация на вестниците и

на новинарските издатели (World Association of Newspapers and News Publishers)

73. Като трети страни по делото асоциациите изтъкват, че в договарящите държави се наблюдава възприемане от националните съдилища на откроените от Съда принципи и стандарти във връзка с баланса между упражняването на правата по член 8 и на тези по член 10 от Конвенцията, макар индивидуалната тежест на определен фактор да е възможно да варира в различните държави. Те призовават Съда да предостави на договарящите държави широк диапазон на преценка, като твърдят, че такъв е духът на член 53 от Конвенцията. Те препращат към решението на Съда по делото *Chassagnou и други с/у Франция* ([ГК], №№ 25088/94, 28331/95 и 28443/95, точка 113, ЕСПЧ 1999-III), като изтъкват, че Съдът дава да се разбере, че би допуснал договарящите държави да имат широк диапазон на преценка в случаи на конкуриращи се интереси.

74. На договарящите държави по подобен начин е предоставен по-широк диапазон на преценка по отношение на позитивните задължения в отношенията между частни лица или на други области, в които мненията в демократичното общество може значително да се различават (*Fretté с/у Франция*, № 36515/97, точка 41, ЕСПЧ 2002-I). Нещо повече, Съдът вече позволява на договарящите държави да прилагат по-широк диапазон на преценка по конкретен казус, свързан с баланса на упражняването на правата по член 8 и на тези по член 10 от Конвенцията (*A. С/у Норвегия*, цитирано по-горе, точка 66). Ролята на Съда е именно да потвърди, че договарящите държави са въвели механизъм за определянето на справедлив баланс, както и дали особените фактори, взети предвид от националните съдилища при намирането на такъв баланс, са съобразени с Конвенцията и с неговата практика по нея. Той следва да се намесва само когато националните съдилища приемат ирелевантни фактори за съществени или когато направените от националните съдилища изводи са явно произволни или в крайна сметка отричащи неприкосновеността на личния живот или застрашени интереси във връзка с репутацията. В противен случай възниква рискът той да се превърне просто в един второинстанционен съд по такива дела.

3. Оценка на Съда

75. Страните са съгласни, че съдебните решения по настоящия казус съставляват намеса в правото на дружеството жалбоподател да изразява свободно мнението си, гарантирано от член 10 от Конвенцията.

76. Такава намеса противоречи на Конвенцията, ако не отговаря на изискванията по член 10 § 2. С оглед на това трябва да се установи дали намесата е „предвидена от закона“, има ли цел или цели,

легитимни по смисъла на член 10 § 2, както и дали тази цел или цели са „необходими в едно демократично общество“ за.

77. Страните общо споделят мнението, че намесата е предвидена в член 823 § 1 и в член 1004 § 1 от Гражданския кодекс (виж точки 18 и 47 по-горе), тълкувани в контекста на правото на защита на личните права. Те са съгласни също така, че намесата има легитимна цел – а именно, защитата на репутацията или правата на други – по смисъла на член 10 § 2 от Конвенцията, която съгласно практиката на Съда (дела *Chauvy и други с/у Франция*, № 64915/01, точка 70, ЕСПЧ 2004-VI и *Pfeifer с/у Австрия*, № 12556/03, точка 35, 15 ноември 2007 г.) може да обхваща и правото на зачитане на личния живот по смисъла на член 8. Между страните обаче има спор дали намесата е „необходима в едно демократично общество“.

а) Общи принципи

і) Свобода на изразяване

78. Свободата на изразяване представлява един от основните граждански елементи на демократичното общество и едно от основните условия за неговия напредък и за реализацията на всеки индивид. В зависимост от член 10 § 2 гаранцията за тази свобода се отнася не само за „информация“ или „идеи“, които са поднесени добронамерено, не са обидни или са неутрални, но и за такива, които обиждат, шокират или смущават. Такива са исканията за плурализъм, толерантност и толерантност, без които няма „демократично общество“. Както е предвидено в член 10 свободата на изразяване подлежи на изключения, които обаче трябва следва да се тълкуват стеснително и необходимостта от тях трябва да бъде установена убедително (вж., наред с други дела, *Handyside с/у Обединеното кралство*, 7 декември 1976 г., точка 49, Серия А № 24; *Editions Plon с/у Франция*, № 58148/00, точка 42, ЕСПЧ 2004-IV и *Lindon, Otchakovsky-Laurens and July с/у Франция* [ГК], №№ 21279/02 и 36448/02, точка 45, ЕСПЧ 2007-IV).

79. Съдът също така многократно е подчертавал важната роля, която играят медиите в демократичното общество. Макар че пресата не бива да прекрачва определени граници по отношение, особено по отношение защитата на репутацията и правата на други, при все това неин дълг е да разпространява – по начин, съобразен с нейните задължения и отговорност – информация и идеи по всички въпроси от интерес за обществото. Пресата има не само задачата да разпространява такава информация и идеи, но и самата публика има право да ги получава. Ако важеше обратното, пресата нямаше да може да играе жизненоважната си роля на „публичен блюстител“ (вж. дело

Bladet Tromsø u Stensaas c/y Норвегия [ГК], № 21980/93, точки 59 и 62, ЕСПЧ 1999-III и *Pedersen u Baadsgaard*, цитирано по-горе, точка 71).

80. Това задължение обхваща публикуването на съобщения и коментари по съдебни дела, които, при условие че не престъпват очертаните по-горе линии, допринасят за публичността на тези дела и по този начин са в съзвучие с изискванията по член 6 § 1 от Конвенцията за публично разглеждане на делата. Немислимо е да не може да има предхождаща или едновременна дискусия по предмета на съдебните дела, било в специализирани издания, било в общата преса или сред широката публика. Медиите не само имат за задача да разпространява такава информация и идеи, но и публиката има право да ги получава (вж. дела *News Verlags GmbH & Co. KG c/y Австрия*, № 31457/96, точка 56, ЕСПЧ 2000-I, *Dupuis u други c/y Франция*, № 1914/02 точка 35, ЕСПЧ 2007-VII и *Campos Dâmaso c/y Португалия*, № 17107/05, точка 31, 24 април 2008 г.).

81. Журналистическата свобода обхваща също така и възможно прибягване до определена степен на преувеличаване или даже на провокиране (вж. дело *Pedersen u Baadsgaard*, цитирано по-горе, точка 71). Освен това Съдът във всеки случай не е длъжен повече от националните съдилища да замени собствените си виждания с тези на пресата за това каква техника на отразяване на събитията следва да бъде възприета в конкретен случай (вж. дела *Jersild c/y Дания*, 23 септември 1994 г., точка 31, Серия А № 298 и *Eerikäinen u други c/y Финландия*, № 3514/02, точка 65, 10 февруари 2009 г.).

ii) *Ограничения на свободата на изразяване*

82. Член 10 § 2 от Конвенцията обаче предвижда, че упражняването на свободата на изразяване носи със себе си и „задължения и отговорности“, което важи и за медиите даже при въпроси от сериозен обществен интерес. Тези задължения и отговорности придобиват значимост, когато става въпрос за атакуване репутацията на именита личност и нарушаване на „правата на други“. Следователно се изискват особени причини, преди медиите да могат да бъдат освободени от общото си задължение да проверят истинността на твърдения за факти, които са обидни за частни лица. Дали такива причини са налице, зависи по-специално от естеството и степента на въпросната обида и от степента, в която медията може разумно да приеме източниците си на информация за надеждни с оглед на твърденията (вж. дело *Pedersen u Baadsgaard*, цитирано по-горе, точка 78 и *Tønssbergs Blad A.S. u Haukom c/y Норвегия*, № 510/04, точка 89, ЕСПЧ 2007-III).

83. Съдът отново подчертава, че правото на защита на репутацията е право, защитено от член 8 от Конвенцията като част от правото на зачитане на личния живот (вж. дела *Chauvy u други*, цитирано по-горе,

точка 70, *Pfeifer*, цитирано по-горе, точка 35 и *Polanco Torres u Movilla Polanco c/y Испания*, № 34147/06, точка 40, 21 септември 2010 г.). Понятието „личен живот“ е широко понятие, което не се поддава на изчерпателна дефиниция и обхваща физическата и психологическата неприкосновеност на дадено лице и следователно може да инкорпорира различни аспекти на идентичността като пол, сексуална ориентация, име или елементи във връзка с правото на лицата на собствен образ (вж. дела *S. u Marper c/y Обединеното кралство* [ГК], №№ 30562/04 и 30566/04, точка 66, ЕСПЧ 2008-...). То обхваща лична информация, която лицата може легитимно да очакват да не бъде публикувана без тяхно съгласие (вж. дела *Flinkkilä u други*, цитирано по-горе, точка 75 и *Saaristo u други c/y Финландия*, № 184/06, точка 61, 12 октомври 2010 г.).

За да се приложи член 8 обаче, посегателството върху репутацията на дадено лице трябва да достигне определена степен на сериозност и да е осъществено по начин, отразяващ се негативно върху персоналното упражняване правото на зачитане на личния живот (вж. *A. c/y Норвегия*, цитирано по-горе, точка 64). Освен това Съдът приема, че не може да има позоваване на член 8 с цел лицето да се оплаква от изгубването на репутацията си, което е предвидима последица от собствените действия като например извършването на престъпление (вж. дела *Sidabras u Džiautas c/y Литва*, №№ 55480/00 и 59330/00, точка 49, ЕСПЧ 2004-VIII).

84. При обсъждането на въпроса за необходимостта от намеса в едно демократично общество в интерес на „защитата на репутацията или правата на другите“, на Съда може да се наложи да провери дали националните държавни органи са намерили справедлив баланс при защитата на две ценности, всяка от които е гарантирана от Конвенцията, но в определени случаи може да попаднат в конфликт помежду си, а именно от една страна свободата на изразяване, защитена от член 10 и правото на зачитане на личния живот, залегнало в член 8, от друга страна (вж. дела *Hachette Filipacchi Associés c/y Франция*, № 71111/01, точка 43, 14 юни 2007 г. и *MGN Limited c/y Обединеното кралство*, № 39401/04, точка 142, 18 януари 2011 г.).

iii) Диапазон на преценка

85. Съдът отново подчертава, че съгласно член 10 от Конвенцията договарящите държави се ползват с определен диапазон на преценка, когато преценяват дали и в каква степен е необходима намеса в упражняването на свободата на изразяване на мнение, гарантирана в същата разпоредба (вж. дела *Tammer c/y Естония*, № 41205/98, точка 60, ЕСПЧ 2001-I и *Pedersen u Baadsgaard*, цитирано по-горе, точка 68).

86. Този диапазон обаче върви ръка за ръка с европейски надзор, обхващащ както законодателството, така и решенията по прилагането

му, дори и тези, постановени от независим съд (вж. дела *Karhuvaara and Italehti c/y Финландия*, № 53678/00, точка 38, ЕСПЧ 2004-Х и *Flinkkilä и други*, цитирано по-горе, точка 70). При упражняване на надзорната си функция Съдът има за задача не да заеме мястото на националните съдилища, а по-скоро да провери в контекста на делото като цяло дали решенията, които те са постановили при упражняване на правомощието си за преценка, са съвместими с разпоредбите на Конвенцията, на които са се позовали (вж. дела *Petrenco c/y Молдова*, № 20928/05, точка 54, 30 март 2010 г., *Polanco Torres и Movilla Polanco*, цитирано по-горе, точка 41 и *Petrov c/y България* (dec.), № 27103/04, 2 ноември 2010 г.).

87. В случаи като настоящия Съдът счита, че резултатът от делото по жалбата по принцип не следва да е различен в зависимост от това дали тя е подадена в Съда на основание член 10 от Конвенцията от издателя, публикувал съставляващата правонарушение статия или на основание член 8 от Конвенцията от лицето, за което тази статия се отнася. В действителност тези права по-принцип заслужават еднакво зачитане (вж. дела *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS) c/y Франция*, № 12268/03, точка 41, 23 юли 2009 г., *Timciuc c/y Румъния* (dec.), № 28999/03, точка 144, 12 октомври 2010 г. и *Mosley c/y Обединеното кралство*, № 48009/08, точка 111, 10 май 2011 г.; вж. също точка 11 от Резолюцията на Парламентарната асамблея – параграф 51 по-горе). Поради тези съображения диапазонът на преценка и в двата случая по принцип следва да бъде еднакъв.

88. Когато балансът при упражняването на тези права е направен от националните държавни органи при спазване на установените в практиката на Съда критерии, Съдът би поискал убедителни причини да замени виждането си с това на националните съдилища (вж. дела *MGN Limited*, цитирано по-горе, точка 150 и 155 и *Palomo Sánchez и други c/y Испания* [ГК], №№ 28955/06, 28957/06, 28959/06 и 28964/06, точка 57, 12 септември 2011 г.).

iv) Релевантни критерии за баланса при упражняването на правата

89. Когато се преценява балансът между правото на свобода на изразяване и правото на зачитане на личния живот, установените в съдебната практика критерии, релевантни за настоящото дело, са изложени по-долу.

а) Принос към дебат от общ интерес

90. Съществен начален критерий е приносът чрез публикуване на снимки и статии в пресата към дебат от общ интерес (вж. дела *Von Hannover*, цитирано по-горе, точка 60, *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue c/y Белгия*, № 64772/01, точка 68, 9 ноември 2006 г. и *Standard Verlags GmbH c/y Австрия* (№ 2), № 21277/05 точка 46, 4 юни 2009 г.).

Дефиницията на това какво съставлява предмет на общ интерес зависи от обстоятелствата по делото. При все това Съдът намира за полезно да подчертае, че признава съществуването на такъв интерес не само когато публикацията се отнася до политически теми или до престъпления (вж. дела *White c/y Швеция*, № 42435/02, точка 29, 19 септември 2006 г., *Egeland u Hanseid*, цитирано по-горе, точка 58 и *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue*, цитирано по-горе, точка 72), но и когато се отнася до спорт или до хора на изкуството (вж. дела *Nikowitz u Verlagsgruppe News GmbH c/y Австрия*, № 5266/03, точка 25, 22 февруари 2007 г., *Colaço Mestre u SIC – Sociedade Independente de Comunicação, S.A. c/y Португалия*, №№ 11182/03 и 11319/03, точка 28, 26 април 2007 г. и *Sapan c/y Турция*, № 44102/04, точка 34, 8 юни 2010 г.). Слухове за брачни проблеми на президент на република или за финансови затруднения на прочут певец обаче не се считат за въпроси от общ интерес (вж. дела *Standard Verlags GmbH*, цитирано по-горе, точка 52, and *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, цитирано по-горе, точка 43).

β) Колко е известно засегнатото лице и какъв е предметът на статията?

91. Ролята или функцията на засегнатото лице и естеството на действията, предмет на статията и/или на снимка, съставляват друг важен критерий, свързан с първия. В тази връзка трябва да се направи разлика между частни лица и лица, действащи в публичен контекст, като политически или публични фигури. Съответно, докато неизвестно на публиката частно лице може да претендира за особено силна защита на своето право на зачитане на личния му живот, същото не важи за публичните фигури (вж. дела *Minelli c/y Швейцария (dec.)*, № 14991/02, 14 юни 2005 г. и *Petrenco*, цитирано по-горе, точка 55). Необходимо е да се направи фундаментална разлика между съобщаване на факти, които са годни да допринесат за дебат в едно демократично общество и се отнасят до политики във връзка с например упражняването на официалните им функции и съобщаването на факти от личния живот на лице, което не изпълнява такива функции (вж. дела *Von Hannover*, цитирано по-горе, точка 63 и *Standard Verlags GmbH*, цитирано по-горе, точка 47).

Докато в първия случай пресата изпълнява ролята си на „публичен блюстител“ в демократична система чрез разпространяването на информация и идеи по въпроси от общ интерес, тази роля изглежда по-малко важна във втория случай. Подобно на това, макар че при определени особени обстоятелства правото на публиката да бъде информирана може да разшири обхвата си даже до аспекти от личния живот на публични фигури, особено когато са засегнати политики, това няма да е така – дори и засегнатите лица да са доста добре известни на публиката – когато публикуваните снимки и

съпътстващите коментари се отнасят изключително до факти от личния живот на дадено лице и имат като единствена цел да удовлетворят любопитството на определена читателска аудитория в това отношение (вж. дела *Von Hannover*, цитирано по-горе, точка 65 с препратките, цитирани в него и *Standard Verlags GmbH*, цитирано по-горе, точка 53; вж. също точка 8 от Резолюцията на Парламентарната асамблея – параграф 51 по-горе). В последно посочения случай свободата на изразяване повелява по-тясно тълкуване (вж. дела *Von Hannover*, цитирано по-горе, точка 66, *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, цитирано по-горе, точка 40 и *MGN Limited*, цитирано по-горе, точка 143).

γ) Предишно поведение на засегнатото лице

92. Поведението на засегнатото лице преди публикуването на статията, както и фактът, че снимката и съответната информация вече са поместени в по-ранна публикация, също са фактори, които трябва да се вземат предвид (вж. дела *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, цитирано по-горе, точки 52 и 53 и *Sapan*, цитирано по-горе, точка 34). Самият факт обаче, че засегнатото лице е сътрудничило с пресата при предишни поводи, не може да служи като аргумент за лишаването му от цялата защита от публикуването на въпросната статия и снимки (вж. дело *Egeland u Hanseid*, цитирано по-горе, точка 62).

δ) Начин на сдобиване с информацията и нейната истинност

93. Начинът, по който е получена информацията и нейната истинност също са важни фактори. Действително, Съдът приема, че гаранцията, предоставена от член 10 на журналистите във връзка с публикуването на информация по въпроси от общ интерес, действа при условие че упражняват професията си добросъвестно, основават се на точни фактически обстоятелства и предоставят „надеждна и прецизна“ информация при спазване на правилата на журналистическата етика (вж. например дела *Fressoz u Roire c/y Франция* [ГК], № 29183/95, точка 54, ЕСПЧ 1999-I, *Pedersen u Baadsgaard*, цитирано по-горе, точка 78 и *Stoll c/y Швейцария* [ГК], № 69698/01, точка 103, ЕСПЧ 2007-V).

ε) Съдържание, форма и последици от публикацията

94. Начинът на публикуване на снимките или на статията и начинът на представяне на засегнатото лице на снимките или в статията също могат да бъдат фактори, които се вземат предвид (вж. дела *Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m.b.H. c/y Австрия* (№ 3), №№ 66298/01 и 15653/02, точка 47, 13 декември 2005 г., *Reklos u Davourlis c/y Гърция*, № 1234/05, точка 42, 15 януари 2009 г. и *Jokitaipale u други c/y Финландия*, № 43349/05, точка 68, 6 април 2010 г.). Обемът, в който

се разпространени статията и снимките, също може да бъде важен фактор в зависимост от това дали вестникът е национален или местен и дали се разпространява в голям или в ограничен тираж (вж. дела *Karhuvaara и Italehti*, цитирано по-горе, точка 47 и *Gurgenidze* с/у Грузия, № 71678/01, точка 55, 17 октомври 2006 г.).

ζ) Тежест на наложената санкция

95. Накрая, видът и тежестта на наложените санкции също са фактори, които се вземат предвид при преценката относно съразмерността на намесата в упражняването на свободата на изразяване (вж. дела *Pedersen u Baadsgaard*, цитирано по-горе, точка 93 и *Jokitaipale u други*, цитирано по-горе, точка 77).

б) Прилагане в настоящото дело

i) Принос към дебат от общ интерес

96. Съдът отбелязва, че въпросните статии отразяват ареста и осъждането на актьора X, тоест публични съдебни факти, за които може да се приеме, че представляват известен общ интерес. По принцип публиката има интерес да бъде информирана – и като може да се информира и сама – за наказателни дела при стриктно спазване на презумпцията за невиновност (вж. дела *News Verlags GmbH & Co. KG*, цитирано по-горе, точка 56, *Dupuis u Others*, цитирано по-горе, точка 37 и *Campos Dâmaso*, цитирано по-горе, точка 32; вж. също Препоръка Rec(2003)13 на Комитета на министрите и по-специално принципи №№ 1 и 2, приложени към нея – точка 50 по-горе). Този интерес обаче варира, тъй като той може да се развие в хода на делото – от момента на ареста нататък – в зависимост от редица различни фактори, като степента на известност на засегнатото лице, обстоятелствата по делото и каквито и да са други развития, възникнали по време на делото.

ii) Колко е известно засегнатото лице и какъв е предметът на съобщението?

97. Съдът отбелязва съществената разлика в изводите, направени от националните съдилища при преценката относно степента на известност на X. Според областния съд X не е фигура в центъра на общественото внимание и не привлича публиката в такава степен, че да може да се приеме, че се е отказал от правото си на защита на личните му права, въпреки че е добре известен актьор и често се появява на телевизионния екран (виж точка 23 по-горе). Апелативният съд обаче намира, че X е добре известна и много популярна фигура, която играе ролята на главен комисар от полицията дълъг период от време, без да се превръща в служител от правоохранителните органи като модел за подражание, което пък би оправдало интереса на публиката по въпроса дали той всъщност се държи в личния си живот по същия начин, както персонажа, който играе (виж точки 33 и 34 по-горе).

98. Съдът счита, че по принцип преценката за степента на известност на едно лице е задача главно на националните съдилища, особено когато това лице е известно на национално равнище. Той отбелязва, че по настоящия случай в релевантния период от време X е главен актьор в много популярен телевизионен детективски сериал, в който играе главната роля – на главния комисар Y. Популярността на актьора се дължи главно на този телевизионен сериал, от който са излъчени 103 епизода към момента на излизане на първата статия, като X е играл ролята на главен комисар Y в последните 54 епизода. При тези обстоятелства той не е – както изглежда приема областният съд – незначителен актьор, чиято разпознаваемост остава ограничена въпреки големия брой участия във филми (повече от 200 – виж точка 22 по-горе). В тази връзка също така следва да се отбележи, че Апелативният съд посочва не само съществуването на клуб на почитателите на X, но и факта, че неговите почитатели могат да бъдат окуражени да го имитират чрез вземане на наркотици, ако деянието не е извършено извън ползването на публиката (виж точка 32 по-горе).

99. Освен това, докато може да се каже, че публиката по принцип прави разлика между актьора и персонажа, който той играе, въпреки това има тясна връзка между популярността на въпросния актьор и този персонаж, когато – както в настоящия случай – актьорът е известен главно поради тази конкретна роля. Нещо повече, в случая на X същата роля е тази на главен полицейски комисар, чиято мисия е защита на закона и превенция на престъпността. Този факт е аргумент за повишен интерес на публиката да бъде информирана за арестуването на X за извършено престъпление. Като взема предвид тези фактори и подхода на националните съдилища при оценката на степента на известност на X в обществото, Съдът приема, че той е достатъчно добре известен, което обстоятелство го квалифицира като публична фигура. Така това съображение е аргумент за засилен интерес на публиката да бъде информирана за арестуването на X и за наказателното производство срещу него.

100. Що се отнася до предмета на статията, националните съдилища приемат, че извършеното от X престъпление не е маловажно деяние, тъй като кокаинът е твърд наркотик. Независимо от това извършеното престъпление е със средна или дори с ниска степен на обществена опасност предвид две обстоятелства: малкото количество наркотик в притежание на X – което, освен това, е предназначено за негова собствена консумация, както и големия брой престъпления от този тип и свързаните с тях наказателни производства. Националните съдилища не придават особена значимост на факта, че X вече е осъждан за подобно престъпление, отбелязвайки, че същото е негово единствено предишно престъпление и че освен това е извършено преди няколко години. Те стигат до извода, че интересът на

дружеството жалбоподател от публикуване на въпросните статии се дължи единствено на факта, че X е извършил престъпление, което, ако бе извършено от неизвестно за публиката лице, вероятно никога нямаше да бъде отразено в медиите (виж точка 20 по-горе).

Съдът може като цяло да сподели тази преценка. При все това обаче той отбелязва, че X е арестуван на публично място – в шатра на Фестивала на бирата в Мюнхен. Според становището на Апелативния съд този факт е от важен обществен интерес в настоящия случай, макар и този интерес да не обхваща описанието и квалифицирането на въпросното престъпление, тъй като то е извършено на място извън ползрението на публиката.

iii) Поведение на X преди публикуването на оспорените статии

101. Друг фактор е предишното поведение на X пред пресата. Той сам разкрива факти от личния си живот в доста на брой интервюта (виж точка 25 по-горе). Според Съда той следователно активно търси място под прожекторите, така че като се вземе предвид степента на известността му сред публиката неговите „леgitимни очаквания”, че личният му живот ще бъде ефективно защитен, по този начин са намалени (вж. съответно дело *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, цитирано по-горе, точка 53 и в противен смисъл дело *Eerikäinen и други*, цитирано по-горе, точка 66).

iv) Начин на сдобиване с информацията и нейната истинност

102. Що се отнася до начина за получаване на публикуваната информация, дружеството жалбоподател изтъква, че помещава съобщението за ареста на X едва след като прокуратурата разкрива фактите и самоличността на обвиняемия. То твърди също така, че цялата публикувана от него информация вече е била публично достояние, по-специално на пресконференцията и в съобщението на прокуратурата за пресата (виж точка 69 по-горе). Правителството отрича провеждането на такава пресконференция от и твърди, че едва след като дружеството жалбоподател вече е публикувало първата статия, прокурор W потвърждава пред другите медии фактите, изнесени от дружеството жалбоподател.

103. Съдът намира, че от документите, които са му представени, не може да се установи дали са обосновани или не твърденията на дружеството жалбоподател, че още преди публикуването на първата статия е проведена пресконференция и е разпространено съобщение за пресата. Точно обратното, след като Съдът по време на съдебното заседание постави въпрос относно въпросните твърдения, те се оказаха неоснователни. Съдът изразява съжаление за подхода на дружеството жалбоподател по този въпрос.

104. От постановените по настоящото дело решения и от становищата на страните по делото пред националните съдилища може да се установи обаче, че този въпрос не е обсъждан от тези съдилища. За целите на разглеждането на настоящото дело пред него, Съдът единствено ще констатира, че дружеството жалбоподател прилага към всички свои отговори по делата пред различните национални съдилища декларация на свой журналист, в която се описва как е получена публикуваната на 29 септември 2004 г. информация (вж. точки 11 и 12 по-горе) и че правителството не оспорва верността на фактите в тази декларация. Следователно макар твърдението на дружеството жалбоподател, че то публикува единствено информация, направена публично достояние на проведена от прокуратурата в Мюнхен пресконференция, да не е основателно, остава фактът, че потвърждаването на публикуваната информация и особено на самоличността на X произхожда от полицията и от прокурора W, още повече че по онова време последният отговаря за връзките с пресата в прокуратурата на Мюнхен.

105. Следователно тъй като първата статия се базира на информация, предоставена от отговарящия за връзките с пресата в прокуратурата на Мюнхен, тази статия има достатъчна фактологична основа (вж. дела *Bladet Tromsø u Stensaas*, цитирано по-горе, точка 72, *Eerikäinen u други*, цитирано по-горе, точка 64 и *Pipi c/y Турция* (dec.), № 4020/03, 15 май 2009) г. Освен това истинността на изнесената в двете статии информация не е предмет на спор между страните по делата пред националните съдилища, нито пък е предмет на спор между страните по делото пред Съда (вж. дело *Karhuvaara u Iltalehti*, цитирано по-горе, точка 44).

106. Според националните съдилища, пред които се разглежда делото обаче, фактът, че информацията произхожда от прокуратурата в Мюнхен, означава единствено, че дружеството жалбоподател може да се довери на нейната истинност, но това не го освобождава от задължението да балансира интереса си от публикуване на информацията с правото на X на зачитане на личния му живот. Те приемат, че такава преценка на баланса може да бъде направена само от пресата, защото държавните органи не са в състояние да знаят как и в каква форма може да бъде публикувана информацията (вж. точки 27–30 по-горе).

107. Според Съда няма данни, които да потвърждават, че е направена такава преценка на баланса. Факт е обаче, че – като се вземат предвид естеството на извършеното от X деяние, степента на известност на X в обществото, обстоятелствата около ареста му и истинността на въпросната информация – дружеството жалбоподател, след като получава потвърждение на тази информация от самите органи на прокуратурата, няма достатъчно убедителни причини да

приеме, че следва да запази анонимността на X. В този контекст следва също така да се подчертае, че цялата изнесена от дружеството жалбоподател информация в деня на излизане на първата статия е потвърдена от прокурор W пред други списания и пред телевизионни канали. По подобен начин, когато излиза втората статия, на публиката вече са известни фактите, довели до осъждането на X (вж. съответно дело *Aleksey Ovchinnikov c/y Русия*, № 24061/04, точка 49, 16 декември 2010 г.). Нещо повече, самият Апелативен съд приема, че отговорността на дружеството жалбоподател не надхвърля границите на маловажен случай на небрежност, като се има предвид, че фактът на изнасянето на информацията от прокуратурата кара дружеството жалбоподател да приеме, че публикуването на статията е правомерно (виж точка 35 по-горе). Следователно, по виждане на Съда няма данни, че дружеството жалбоподател е действало недобронамерено при публикуването на въпросните статии.

v) *Съдържание, форма и последици на атакуваните статии*

108. Съдът отбелязва, че първата статия визира само ареста на X, получената от W информация и съдържа правна квалификация на тежестта на престъплението, направена от юрист (вж. точка 13 по-горе). Във втората статия се съобщава само за наложеното от съда наказание по времето на приключване на публично проведеното съдебно заседание и след като X прави самопризнание (вж. точка 15 по-горе). Следователно статиите не разкриват факти от личния живот на X, а се отнасят главно до обстоятелствата около неговия арест и последвалите след това събития (вж. дела *Flinkkilä u други*, цитирано по-горе, точка 84 и *Jokitaipale u други*, цитирано по-горе, точка 72). Те не съдържат неуважителни изрази или неоснователни твърдения (вж. съдебната практика, цитирана в точка 82 по-горе). Фактът, че първата статия включва някои изрази, които – независимо от всякакви други намерения и цели – са предназначени да привлекат вниманието на публиката, не може сам по себе си да повдигне съмнение съгласно практиката на Съда (вж. дела *Flinkkilä u други*, цитирано по-горе, точка 74 и *Pipi*, горещитираното решение).

Съдът отбелязва също така, че областният съд издава заповед за забрана на публикуването на снимките, придружаващи оспорваните статии и че дружеството жалбоподател не обжалва тази забрана. С оглед на това той приема, че формата на въпросните статии не съставлява основание за забрана на публикуването им. Нещо повече, правителството не доказва, че публикуването на статиите е довело до някакви сериозни последици за X.

vi) *Тежест на санкцията, наложена на дружеството жалбоподател*

109. Най-накрая, що се отнася до тежестта на наложените на дружеството жалбоподател санкции, Съдът счита, че – независимо от това, че са меки – са годни да произведат възпиращ ефект върху дружеството жалбоподател. Във всеки случай те не са оправдани в светлината на гореизложените фактори.

с) Заключение

110. В заключение, изложените от държавата ответник доводи, макар и релевантни, не са достатъчни, за да се установи, че обжалваната намеса е необходима в едно демократично общество. Въпреки диапазона на преценка, с който се ползват договарящите държави, Съдът намира, че не е налице разумно отношение на съразмерност между, от една страна, наложените от националните съдилища ограничения върху правото на дружеството жалбоподател на свобода на изразяване, и, от друга страна, преследваната легитимна цел.

111. Съответно, Съдът намира, че има нарушение на член 10 от Конвенцията.

III. ПРИЛАГАНЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

112. Член 41 от Конвенцията предвижда:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“

A. Вреди

113. Дружеството жалбоподател претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 27 734,28 EUR, която сума съответства на трите парични санкции, заплатени на X (11 000 EUR – вж. точки 31 и 46 по-горе), на разноските на X по делото (1 261,84 EUR – точки 18 и 40 по-горе) и на адвокатските възнаграждения (15 472,44 EUR), които то следва да си възстанови. По последно посочения пункт дружеството препраща към дело *Verlagsgruppe News GmbH c/y Австрия (№ 2)*, (№ 10520/02, точка 46, 14 декември 2006 г.).

114. Правителството не представя становище по този въпрос.

115. Съдът намира, че е налице достатъчна причинна връзка между установеното нарушение и претендираните суми с изключение на сумата, съответстваща на двете парични санкции всяка в размер на 5 000 EUR. При тези обстоятелства той присъжда обезщетение в размер на 17 734,28 EUR по тази точка.

В. Разходи и разноси

116. Дружеството жалбоподател претендира сумата от 32 522,80 EUR във връзка с разходи и разноси. Тази сума включва съдебни разноси (6 610 EUR) и адвокатски възнаграждения за представителството по делата пред гражданските съдилища (13 972,50 EUR), Федералния конституционен съд (5 000 EUR) и Съда (5 000 EUR), заедно с разноси за преводи по делото пред Съда (1 941,30 EUR). Дружеството жалбоподател уточнява, че въпреки договорката с адвокатите му за по-висок размер на възнагражденията, то претендира само размера, определен в тарифата към наредбата за размера на адвокатските възнаграждения. Що се отнася до размера на таксите за подаване на жалбата във Федералния конституционен съд и на жалбата в Съда, дружеството жалбоподател предоставя на Съда да се произнесе по своя преценка, като уточнява, че претендира присъждане на суми в размер най-малко от по 5 000 EUR за всяко от тези дела.

117. Правителството отбеляза, че дружеството жалбоподател ограничава претенциите си за възстановяване на сумите за платените адвокатски възнаграждения до размера, установен в тарифата към наредбата за размера на адвокатските възнаграждения в Германия, което не дава повод за критика. То обаче оспорва претендираните суми за делата пред Федералния конституционен съд и пред Съда поради липса на разбивка в тях. Правителството посочва, че Федералният конституционен съд в определението си, с което оставя конституционната жалба без разглеждане, определя общо цената на иска по делото на 4 000 EUR. В този случай съответното адвокатско възнаграждение възлиза на 500 EUR с включен данък.

118. Съдът намира претендираните суми за разумни и поради това съображение ги присъжда.

С. Лихви при забава

119. Съдът счита за разумно лихвата да е на базата на минималната лихва по заеми, определена от Европейската централна банка, плюс надбавка от три процентни пункта.

ВЪЗ ОСНОВА НА ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ:

1. *Разделя* единодушно разглеждането на жалбите по делото *Von Hannover* с/у Германия (№№ 40660/08 и 60641/08) от настоящата жалба;
2. *Обявява* единодушно жалбата за допустима;
3. *Приема* с дванадесет гласа на пет, че е налице нарушение на член 10 от Конвенцията;
4. *Приема* с дванадесет гласа на пет, че:
  - а) държавата ответник следва да заплати на дружеството жалбоподател в срок от три месеца следните суми:
    - i) 17 734,28 EUR (седемнадесет хиляди седемстотин тридесет и четири евро и двадесет и осем цента), заедно със сумата за каквито и да са дължими от дружеството жалбоподател данъци, по отношение на имуществени вреди;
    - ii) 32 522,80 EUR (тридесет и две хиляди петстотин двадесет и две евро и осемдесет цента), заедно със сумата за каквито и да са дължими от дружеството жалбоподател данъци, по отношение разходите и разноските по делото;
  - б) след изтичане на горепосочения тримесечен срок до датата на плащането им, върху горепосочените суми се дължи проста лихва, равна на минималния лихвен процент на Европейската централна банка, за периода на забавата плюс три процентни пункта;
5. *Отхвърля* единодушно в останалата ѝ част претенцията на дружеството жалбоподател за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски и френски език и обявено в открито заседание в сградата на Европейския съд по правата на човека, Страсбург, на 7 февруари 2012 г.

Michael O'Boyle
заместник секретар

Nicolas Bratza
председател

В съответствие с член 45 § 2 от Конвенцията и с член 74 § 2 от Правилника на Съда към настоящото решение е приложено особеното мнение на съдия López Guerra, към което се присъединяват съдии Jungwiert, Jaeger, Villiger и Poalelungi.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ ЛОПЕЗ ГУЕРА, КЪМ
КОЕТО СЕ ПРИСЪЕДИНАВАТ СЪДИИ JUNGWIERT,
JAEGER, VILLIGER AND POALELUNGI

Не съм съгласен с констатацията на Голямата камера, че е налице нарушение на член 10 от Конвенцията. Според мен, по настоящото дело, Голямата камера няма основания да приеме че националните съдилища не са надлежно защитили правото на дружеството жалбоподател на свобода на изразяване на мнението.

Аз определено изразявам съгласие с фактическите констатации на Голямата камера по делото. Тя правилно приема, че има намеса в упражняването на правото на дружеството жалбоподател на свобода на изразяване, признато от член 10 от Конвенцията (в този случай – правото на публикуване на определена информация) в резултат на санкциите, наложени от съда за публикуването на две статии в пресата за арест и осъждане на трето лице. Също така съм съгласен с Голямата камера, че санкциите са предвидени по закон и имат легитимна цел – зачитане правата на други, в този случай – на правото на личен живот (включително правото на зачитане на репутацията на другото), признато от член 8 от Конвенцията. Освен това изразявам съгласие и с виждането на Голямата камера (виж точка 76 от решението), че е задача на Съда да установи дали тези санкции са необходими в едно демократично общество по смисъла на член 10 § 2 от Конвенцията. Също така, както е изтъкнато в следващите точки от решението на Голямата камера, за да даде отговор на посочения въпрос, този съд следва да прецени дали националните съдилища претеглят правилно между конкуриращи се права и интереси, а именно, свободата на изразяване спрямо правото на личен живот.

Разликата в моето виждане от това в решението на Голямата камера произтича от неговото по-нататъшно мотивиране. Съгласно нашата консолидирана практика, цитирана в това решение (вж. дела *Petrenco c/y Молдова*, № 20928/05, точка 54, 30 март 2010 г., *Petrov c/y България* (dec.), № 27103/04, 2 ноември 2010 г. и *Polanco Torres u Movilla Polanco c/y Испания*, № 34147/06, точка 40, 21 септември 2010 г.), не е задача на този Съд да поема ролята на компетентните национални съдилища при решаването на делото по същество, а да направи преглед на постановените от същите съдилища решения при упражняване на правомощията им на преценка. По отношение спазването на член 10 от Конвенцията, националните съдилища разполагат с определен диапазон на преценка (вж. дела *Von Hannover c/y Германия*, № 59320/00, точка 57, ЕСПЧ 2004-VI и *Lappalainen c/y Финландия* (dec.), № 22175/06, 20 януари 2009 г.), въпреки че, както подчертава Голямата камера в настоящото решение (виж точка 86), техните решения подлежат на проверка от този Съд. В тази връзка този

Съд установява редица критерии, които трябва да се следват, когато се преценява как националните съдилища са намерили баланс между конкуриращи се права, включващи, наред с другото, приноса към дебат от общ интерес, предишното поведение и степента на известност на засегнатото лице, съдържанието и верността на информацията, както и вида на наложените санкции и наказания. При балансирането между конкуриращи се права по дела, заведени пред тях, националните държавни органи (в настоящия случай – националните съдилища) трябва да прилагат тези критерии при формиране на решението си като преценяват – имайки предимството, че разглеждат случая непосредствено – фактите и обстоятелствата по делото, прилагайки вътрешното си законодателство.

С цел упражняване правомощията на този Съд за преглед, без това да го превръща в четвърта инстанция, нашата задача за гарантиране съблюдаването на правата по Конвенцията по този тип дела се свежда по същество до проверка на това дали националните съдилища надлежно са намерили баланс между конкуриращите се права и дали са взели предвид релевантните критерии, установени в практиката ни, без да са допуснали явна грешка или да са пропуснали важен фактор. Когато тези условия са изпълнени, тоест националните съдилища изрично са претеглили конкуриращите се права и интереси и са приложили меродавните критерии, установени в горесцитираната ни практика, допълнителна преценка на конкуриращите се интереси от този Съд и ново разглеждане на фактите и обстоятелствата по делото е равносилно на функциониране като четвърта инстанция (или, както е в настоящия случай, като пета инстанция).

В настоящия случай националните съдилища (главно Областен съд Хамбург и Апелативния съд) със сигурност са извършили задължителната преценка на баланса. По повод на всяка една от публикуваните статии тези две съдилища в рамките на две следващи едно след друго дела те правят оценка на конкуриращите се интереси, произтичащи от свободата на изразяване и зачитането на личния живот. Те подробно излагат мотивите за решенията си, както и своите съображения за признаването на по-голяма тежест на защитата на правото на личен живот и на репутация. В тези решения изчерпателно са разгледани различните аспекти и обстоятелства по този въпрос, включително важността на въпроса за интереса на публиката, степента на известност на засегнатото лице, естеството на престъплението, в което е заподозряно, а след това – обвинено и осъдено за него, както и тежестта на наложената на дружеството жалбоподател санкция. Освен това – макар и непряко – националният Апелативен съд съзнателно прилага критерия на нашия Съд, като се позова на решението на Федералния върховен съд от 15 ноември 2005 г., в което изрично са

посочени и са приложени установените критерии в нашето решение по делото *Von Hannover c/y Германия* от 24 юни 2004 г.

Със сигурност е възможно да се случи национален съд да приложи релевантните критерии по очевидно неподходящ начин или да пропусне да вземе надлежно предвид наличието на даден важен фактор. В настоящия случай обаче Областен съд Хамбург и Апелативният съд демонстрират, че и двете национални съдилища внимателно са претеглили всички релевантни факти по делото, като са се ползвали от предимството, което им дават техните знания и постоянният им контакт със социалната и културна реалност в страната им, по начин, който не може да бъде счетен за произволен, небрежен или явно неразумен.

С оглед гореизложеното, никое от основанията, които могат да обосноват проверка от този Съд на решенията на националните съдилища, не е налице по настоящото дело. Националните съдилища не са пропуснали да балансират конкуриращите се интереси, нито да приложат релевантните за тази преценка критерии. Те не са допуснали очевидна грешка при оценката, нито пък са пропуснали да вземат предвид всички релевантни фактори. Въпреки това в този случай Голямата камера, вместо да съсредоточи преценката си върху това дали националните съдилища са приложили ефективно горепосочените критерии, реши да преразгледа същите факти, които са били изложени пред националните съдилища. И това бе направено, въпреки че обстоятелствата по делото са изчерпателно обсъдени от националните съдилища по начин, който не е очевидно неадекватен, и то с допълнителното предимство, което им дава прякото разглеждане на средата, в която са настъпили фактическите обстоятелства. Като анализира същите факти и използва същите критерии и същия подход за намиране на баланса, както националните съдилища, Голямата камера достига до различен извод, като дава по-голям превес на защитата на правото на изразяване, отколкото на защитата на правото на личен живот. Това положение обаче е точно същото, за което практиката на този Съд приема, че не е наша задача, тоест да се конституираме като четвърта инстанция, която отново оценява надлежно извършеното от националните съдилища.